

N:o 23.

Af Herr **Wallenberg**: *Om förhöjning af de värfvade soldaternas aflöning.*

Vid nästlidne riksdag afgaf jag i denna Kammaré en motion under N:o 29 om förhöjning af de värfvade soldaternas aflöning.

Stats-Utskottet afstyrkte motionen och dess Betänkande gillades af Kamrarna. Men enär hvarken uti Stats-Utskottets Betänkande, ej heller i den öfverläggning, som förekom vid frågans behandling, några giltiga skäl förekommit, som kunna rubba min åsigt i frågan, så tillåter jag mig ånyo väcka samma motion, med vördsam anhållan att den må röna önskvärd framgång.

Inom Riksdagen hafva inflytelserika personer förklarad, att när värfvade soldater sättas i stället för den indelta armén, skulle man vara villig att betala hvad det kostar, eller med andra ord, att den värfvade soldaten skulle blifva så väl aflönad, att hvarken lottning eller utskrifning skulle erfordras, för att hålla den värfvade armén fulltalig. Men om dessa åsichter äro allvarligt menade, hvilket jag ej tillåter mig att betvifla, borde man icke tveka att börja med de liberalare åsigternas tillämpning på de värfvade trupper, som redan finnas. Att förbättra dessa soldaters ekonomiska ställning skulle också bidraga till att undanröjda farhågorna för en helt och hållet värfvad armé.

När Riksdagen många gånger uttalat önskningsar för en mindre sträng krigslagstiftning, och då Kongl. Maj:t gått denna önskan till mötes, ligger deruti en ökad anledning att förbättra aflöningen för soldaterna, ty tjenstepligters uppfyllande kunna endast grundas antingen på stränga reglementariska bestämmelser eller också på den pligtskyldiges egna fördelar.

Bevisande erfarenhetsrön föreligga deruti, att polisen och brandcorpsen i hufvudstaden, sedan aflöningarna skäligen förhöjts, vida bättre motsvarat

sitt ändamål. Ur billighetens, klokhetens och rättvisans synpunkt böra de värfvade soldaterna, som ställa alla sina krafter till krigstjenstens förfogande, ofördröjligen erhålla en måttlig, men skäligen aflöning. Då emellertid sparbanksprincipens tillämpande inom de värfvade regementena visat sig medföra goda följder, har jag ingenting emot om Riksdagen, vid beviljandet af förhöjning i de värfvade soldaternas aflöning, behagar uttala den åsigt, att Kongl. Maj:t täcktes bestämma huru stor del af aflöningsförhöjningen må behandlas såsom sparpennning, att lyftas vid soldatens afskedstagande.

På grund af hvad jag anfört och på hvad som i öfrigt förekommit angående denna fråga, får jag vördsamt hemställa:

det Riksdagen behagade besluta att, förutom öfriga nu innehafvande förmåner, samtliga värfvade soldaters aflöning må höjas från sex kronor till femton kronor per månad och att aflöningen efter denna beräkningsgrund skall utgå från och med den 1 Januari 1883.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1882.

A. O. Wallenberg.